

ἀκολουθήσῃ. Ἐλαβε λοιπὸν οὗτος τὰ κλωβία του καὶ ἠκολούθησε τὸν ἐπιστάτην, εἰπόντα ὅτι θέλει τὸν παρουσιάζει εἰς τὸν ἱππότην Φελοάγγελμον. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔπειθεν ὡς κίραυνός ἐπὶ τοῦ Ὀθωνος. «Λοιπὸν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, εὐρίσκομαι ἐν τῷ Πύργῳ τοῦ ἐχθροῦ μου! Αὐτὸς, ὃν μέλλω νὰ ἴδω, ἐβύθισε πᾶσαν τὴν οἰκογενεῖαν μου εἰς τὴν δυστυχίαν, ἐπυρπόλησε τὸν πύργον μου, καὶ κατακρατεῖ τὸν ἀθλιὸν μου πατέρα εἰς σκληρὰν αἰχμαλωσίαν! Θεέ μου! εἰθέ εἰς βοήθειάν μου, εὐπνευστὸν με καὶ εὐλόγησον τοὺς λόγους μου!»

Ὅταν δ' ἡ θύρα τῆς αἰθούσης, ἐν ᾗ ἐκάθητο ὁ ἄρχων, ἠνεώχθη δὲν ἤδυνή ἢ νὰ κατασιγῆσθαι ἐνδομυχὸν τρόμον· ἀλλ' ἀνέλαβε θυρῶς καὶ εἰσῆλθε τραμηρῶς Ὁ Διέτριχος ἦτο ἡμιεκκλιμένος ἐπὶ ἀνακλιτηρίου, ἔχων παρ' αὐτῷ μέγα κύπελλον οἴνου, καὶ διασκεδάζων διὰ τῆς βοσκῆς κύβων ἐπὶ τοῦ ταπητος. Ἡ δὲ Ματίλδῃ καὶ ἡ Ἀγιή καθήμεναι πλησίον αὐτοῦ εἰς τράπεζαν, ἐκέντων.

Ὁ Διέτριχος ἐξετάζων τοὺς ἱερακας τοῦ Ὀθωνος

Τότε δ' Ὀθων κατέθεσε τὰ κλωβία του καὶ ὁ Διέτριχος ἐξετάσας κατὰ σειρὰν τοὺς ἱερακας, ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ ἐκείνον ὃν τῷ συστάτῃ ὁ νέος ἔμπορος, τῷ οὐκ ἦν ἐπικύριον τὸν δοκιμάσει. Ἔπειτα δὲ τὸν ἀπέπεμψε μετ' ὕρου ἀποτόμου, συστήσας αὐτὸν εἰς τὸν Βυρκαρδὸν ἵνα τῷ δώῃ τὴν κλίνην διὰ τὴν νύκτα.

Μετὰ ταῦτα δὲ δεῖπνον ὠδήγησαν τὸν Ὀθων εἰς τὸ ταπεινὸν δωμάτιον, ὃν τῷ εἶχον ἐτοιμασθαι κλίνην· ἄρ' οὐδ' ἔμεινε μόνος, γονυπετήσας καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς· πρὸς οὐρανὸν, προσηυχῆθη ἐπὶ μικρὸν καὶ προσέειπε τὸν Θεόν, τὸν ἕως τότε εὐλογῆσαντα τὴν ἐπιχείρησίν σου, νὰ εὐδωσῇ αὐτὴν καὶ μέχρι τέλους.

Ἐγερθεὶς δὲ μετὰ ταῦτα καὶ πορευθεὶς πρὸς τὴν κλίνην σου, ἐπληρώσας τὸν λύχον σου εἰς τὸν τοίχον καὶ παρετήρησεν ἐπ' αὐτοῦ πλείστας ἐπιγραφάς. Ἐξ-

επλάγη δ' εὐρών μεταξὺ αὐτῶν τὸ ψαλμικὸν «Ὁ Θεός μου βοηθός μου καὶ ἐλπίω ἐπ' αὐτόν», συνεχῶς ἐπαναλαμβάνόμενον ὑπὸ τῶν γονέων του. Καὶ, ἐλαβὼν κατ' ἀρχὰς τὰς λέξεις ταύτας ὡς ὑπόμνησιν τοῦ Θεοῦ, θέλοντος νὰ τὸν εὐελπίσῃ, ἐμελέτα τὰς παρηγόρους ἀληθείας, αἱ οἱ ὀλίγοι ἐκείνοι λόγοι περιεῖχον, ὅταν ἐξαίφνης διεκρίνε ὑποκάτω τῆς ἐπιγραφῆς τὰ ἀρχικὰ γράμματα E. B. «Θεέ μου! ἀνέκραξε παράφορος ὑπὸ χαρᾶς, ὁ πατήρ μου, ὁ Ἐρρίκος Βαλδοβέργης, ἐχάραξε ταύτας τὰς λέξεις. Ἀναμφιβόλως ἦν ἐνταῦθα κατακλεισμένος, ἀλλὰ ζῆτι ἢ ἀπέθανε».

Κατεκλίνθη δὲ συλλογιζόμενος κατὰ τινα τρόπον ἠδύνατο νὰ τὸν ἀνέυρῃ καὶ νὰ τὸν σώσῃ, καὶ μετ' ὀλίγον τὸν κατέλαβε βαθὺ ὕπνος, ἀποτέλεσμα τῶν μακρῶν τῆς ἡμέρας μόχθων του.

Μολὲς δ' ἤρξατο ὁ ἥμιος νὰ χρυσῶνῃ τοὺς περὶ τὸν ῥῆνον λόρους, ὅταν αἰκραυγαὶ τῶν κυνηγῶν ἐξύπνησαν τὸν Ὀθων, ὅστις ἐγερθεὶς πάραυτα ἔτρεξε νὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ τῆς πύλης περικειμένων τὸν Διέτριχον· ὅταν δ' ἐβάνη ὁ ἱππότης, ἐσάξας τοῦ κλωβίου τὸν ἱερακὰ, ὃν ἐμελλόν νι δοκιμάσει, τὸν ἔθετεν ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ εὐγενοῦς θηρευτοῦ καὶ ποιήσας βαθεῖαν ὑπόκλησιν, ἀπεσύρθη. Ἄρ' οὐδ' ἐγένετο ἄφρατος ὁ Διέτριχος, ἐξελθὼν καὶ οὗτος τοῦ Πύργου, ἐπορεύθη πρὸς τοὺς περικυκλῶντας τὸ κτίριον βράχους.

Ἀκολουθῶν δὲ στενὴν ἀτραπὸν, ἔβησεν εἰς τὰς ἀγῆτας τοῦ Ἰήνου, καὶ πορ' αὐταῖς εἶδεν ὑψηλὰ τεῖχη, ἐν αἷ. ἠοίγετο πλῆθος μικρῶν θυσίδων. «Θεέ μου! εἶπεν, ἐνταῦθα ἴσως εὐρίσκεται καὶ ὁ δύστηνος πατήρ μου! ὦ! εἴαν ἦτο αὐτὸν νὰ τὸν ἴδω τοῦλάχιστον!»

Καὶ ἐμείνεν ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὰς ὑψηλοτάτας ἐκείνας θυσίδας, ἵνα ἐπιβῆ νὰ ἴδῃ δι' αὐτῶν εἰς τὸ ἐξώτερον, ὅτε φωνὴ τραχεῖα προσέειπε τῆς ἀρχῆς του. — Φυλάξου, σίε μου! διότι ἀκριβὰ θὰ πληρώσῃς τὴν περιεργίαν σου, ἐάν τις κάτοικος τοῦ Πύργου σὲ παρατηρήσῃ, ἐξετάζοντα τὰ τεῖχη· θὰ σὲ ἐκλάβουν ὡς κατασκοπεύοντα τὸν Ἰήνον· ὁ Ὀθων ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶδε καθημένους ἐπὶ καρμῶ ἀνεστραμμένους θυρῶς ἕνα ἑξήσομας μετὰ τοῦ τέκνου του, οἵτινες ἐστρεφον ἡτύχως πεμάχιον ἄσπερον. Ὅταν δὲ καθητοχάσας ἐπλησίασε πρὸς αὐτούς, αὐτὸς εἶπε, ἢ ἀπατώματι; ἀνέκραξεν ὁ ξυλοτόμος. Ἄλλ' ὄχι! δὲν ἀπατώματι, αὐτὸς εἶπε. Νεα καὶ μείζων φρικὴ κατέλαβε τότε τὸν Ὀθων, ὅτι ἐνόμωξεν ὅτι ἐπράδοθη· ἀλλὰ τότεν ἐξεπλάγη ὅταν ὁ ξυλοτόμος, προσφέρων αὐτῷ φιλικῶς τὴν χεῖρα, κένδυλῆθητι, τῷ εἶπε, τὸν δυστυχῆ ἂν ἐξωτας παρα τὴν λιάνην Θύνην (Thun), δώσας αὐτῷ ὄλον τὸ προϊόν τῆς πωλήσεως σου. Ἐγὼ τὸ ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα, καὶ συγχαίρω ἑμαυτὸν διότι σὲ εὔρον ἐνταῦθα, ἵνα σοὶ μαρτυρήσω ὅτιν μου τὴν εὐγνωμοσύνην.

Ἦθελεν εἶθαι τῶντι ἀδύνατον νὰ ζωγραφίσωμεν τὴν χαρὰν, ἣν προῦξήθητι εἰς τὸν Ὀθων τοιαύτη συνάντησις, καὶ εὐχαρίστησεν ἐνδομύχως τὸν Θεόν, διότι εὔρε ταιούτων φίλον ἐπὶ ξένης καὶ ἐχθρικῆς γῆς. «Μάλιστα, σὰς ἀναγνωρίζω τώρα, εἶπεν, ἀλλ' εἰς ποῖαν εὐτυχῆ περιπέτειαν χρεωστῶ τὴν εὐδαιμονίαν μου ταύτην;